

Matka dvou dětí z Vítkova: Život u romské ubytovny? Horor

denik.cz/moravskoslezsky-kraj/vitkov-ubytovna-ohrozovani04062013-mfxt.html

6. června 2013

0

Nehodnoceno, buďte první!

6.6.2013

Vítkov – Má strach o svou rodinu, o své děti. „Je to má budoucnost, budu je bránit," říká rozechvěle Blanka Bürgermeister, matka jedenáctiměsíční Marušky a osmiletého Tomáše. Právě toho před několika dny honily a ohrožovaly nožem děti ze sousední romské ubytovny v Opavské ulici ve Vítkově

Kliknutím zvětšíte

Ubytovna, v níž ve Vítkově žijí Romové, stojí u hlavní silnice vedoucí městem. | Foto: DENÍK / Tomáš Pustka

Poté, co Deník o případu napsal, musela paní Blanka čelit slovním útokům svých sousedů, s nimiž rozhodně není klidné soužití. „Křičeli na mě ty bílá k..., když jsem šla s kočárkem po ulici. V jejich případě to ale není rasismus, nebo ano?“ ptá se ironicky žena.

Pro někoho je taková nadávka silná káva, paní Blanka a její manžel jsou však na ledacos od svých sousedů z ubytovny zvyklí. „Než jsme si dali branku na zámeček, udělali si v noci na naší zahradě diskotéku. Ženy tančily ve spodním prádle, z oken jim hrál hudba. Našeho psa pověsili za obojek na plot. Byla jsem zrovna venku, tak jsem ho stačila zachránit.

Kolikrát jsme už volali policii, ale dokud se opravdu nestane nějaká tragédie, neřeší to. Nejsou schopni nás ochránit. Už tři čtvrtě roku prosím majitele ubytovny pana Zdráhala, ať zasáhne. Bez výsledku.

Je to beznadějně, je to neřešitelné," říká nešťastně paní Blanka, která po útoku na svého syna s ním chodí do školy i ze školy, její manžel ho vozí na fotbalové tréninky.

„Tomáš se od té doby bojí i sám spát, s křikem se budí, na zahradě musím být s ním. Policie se k tomu otočila zády, protože ty útočící děti jsou nezletilé. Ale nikdo nehledí na to, že nezletilý je i můj syn," pokračuje žena, které občas povolí nervy a pak prosí manžela, ať se odstěhují.

Matka dvou dětí Blanka Bürgermeister je přinejmenším statečná. Nebojí se veřejně a pod jménem říci svůj názor. „Lidé by měli vědět, co se tady děje," zdůvodňuje. foto: Deník/Tomáš Pustka

Manželé však oba vědí, že to není tak jednoduché. Mají jít se dvěma dětmi a dvěma psy do bytu? V domě v Opavské ulici bydlí už tři roky, opravují ho, splácí hypotéku, řádně pracují, platí daně, snaží se. Ona

je na mateřské, po níž chce opět pracovat jako prodavačka, on pracuje na směny v tošovické keramičce. Státu rozhodně nejsou přítěží.

Navíc jsou si vědomi, že jejich domek je v sousedství romské ubytovny buď neprodejný vůbec, nebo prodejný hluboko pod cenou. „A to se máme odstěhovat, když oni se nepřizpůsobí?“ říká se slzami v očích na adresu svých sousedů mladá žena a dodává, že je jí lhostejná barva jejich kůže: „Nejsme žádní rasisté. Chceme jen klid a pocit bezpečí ve svém vlastním domě i na ulici.“

Kolik lidí v ubytovně v Opavské ulici doopravdy bydlí, to ví snad jen její majitel. Oficiálně se hovoří o sedmnácti nájemnících. „Tak to asi těžko, když jen v jedné místnosti žije matka s jedenácti dětmi. Jedna z mých příbuzných byla pošťačka, do toho domu chodila a hovořila o padesáti lidech. Teď už to bude i víc,“ krčí bezradně rameny paní Blanka.

Za pravdu jí dává i starosta Vítkova Pavel Smolka. „Majitel ubytovny překračuje kapacity. Kontroly se musí hlásit předem. Je to tam celkově špatné. Děti tam běhají po ulici, házejí klacky z oken. Jenže obce jsou bezradné, když stát prostřednictvím sociálních dávek nalévá peníze. Systém je příliš vstřícný. Obce si s tím zkrátka samy nejsou schopny poradit, začít musí stát,“ říká starosta.

Blance Bürgermeister a lidem v okolí ubytovny chce radnice pomoci alespoň tím, že prostor před ní budou monitorovat kamery, pokud tomu nebudou bránit technické problémy. Kamery, které situaci sice nevyřeší, ale částečně mohou pomoci, by mohly být nainstalovány během letních prázdnin.

Starosta Smolka rovněž tvrdí, že s Romy starousedlíky nejsou tak velké problémy jako s těmi z ubytovny. Pro zajímavost uvádíme následující čísla: při sčítání lidu v roce 2011 se ve Vítkově k romské

národnosti oficiálně přihlásila necelá dvacítka Romů, neoficiálně jich zde ale žije pět až šest set. tedy zhruba desetina z 6 200 obyvatel Vítkova.

Libor Solař: Nadržuje jim systém

Naše redakce včera ve vítkovských ulicích oslovila několik obyvatel. jedním z těch, kteří se nebáli říci svůj názor pod jménem byl padesátiletý Jan Solař.

Sám sebe označuje za nekonfliktního člověka: „Stačí mi, jak se nám tu s nimi žije. Když se jim děje něco, co se jim nelíbí, řeknou, že je to diskriminace. Neplatí daně, nepracují, sociální systém je špatně nastavený, nadržuje jim. Mně nevadí, nemám s nimi žádnou zkušenost. Jen vidím, jak chodí ulicemi a kroutí krkem doprava, doleva, co kde ukrást. Také nechápu, jak může někdo zbohatnout na tom, že je ubytuje.“

David Kopal: Minorita napadá majoritu

Jedním z těch, kteří byli včera dopoledne ochotni říci svůj názor pod svým jménem byl Vítkovan David Kopal, jenž s Deníkem dlouhodobě spolupracuje. „Je s podivem, jak se v současné době k této problematice staví média. Na jednu stranu všude slyšíme slovo rasismus a po stránce druhé si myslím, že někteří lidé nejen z Vítkova ani neví, co toto slovo znamená.“

Jak je možné, že pošleme naše dítě na nákup a je napadeno nožem? Jak je možné, že minorita napadá majoritu, viz. Duchcov. A tak bych mohl pokračovat, ale ze své strany mohu s čistým svědomím říci, že znám spoustu Romů z Vítkova, za které se nestydím. Jsou to mí kamarádi, pracují, snaží se a jsou opravdu čestní.

Ale stydím se za všechny lidi, kteří dělají problémy nejen ve Vítkově pod autobusákem, ale i za naši vládu a všechny prospěcháře, kteří na tomto velmi zásadním problému dokážou zvýšit jen svůj profit, jak

politický, tak finanční. A proto, neschovávejme se a řekněme svůj názor nahlas, jak to řekl senátor Doubrava pro ČT."

Co na to majitel ubytovny?

Pochopitelně jsme se pokusili spojit také s majitelem a provozovatelem „problematické“ ubytovny, Miroslavem Zdráhalem, aby se mohl k celé situaci vyjádřit. Jak nám řekl již dříve domovník, pan Zdráhal se měl údajně vyskytovat mimo město, a proto jsme se mu pokoušeli dovolat na mobil. Neúspěšně.

Napoprvé se ozvalo dvojité zazvonění a vzápětí onen známý unylý ženský hlas oznamující, že jsme se ocitli v hlasové schránce. Na druhý pokus již sice Miroslav Zdráhal telefon zvedl, avšak jakmile jsme se stihli představit jménem redakce, ze sluchátka se začal ozývat obsazovací tón.

Na třetí pokus, činěný vzápětí, připadlo už jen marné vyzvánění na druhém konci linky ukončené opětovně spadnutím do hlasové schránky. Zda se jednalo o technické problémy, či se Miroslav Zdráhal jednoduše odmítá bavit s médii, to by byla pouhá spekulace. V každém případě se jeho vyjádření budeme pokoušet získat i v budoucnu.